

Arrest

nr. 156 063 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Lahore in de provincie Punjab. U bent een sjiïet van geloof en behoort tot de stam Rajput. U groeide op in Shad Bagh gelegen in de stad Lahore en woonde hier tot twee of drie jaar voor uw vertrek uit Pakistan. U ging er naar school tot de 5de klas, maar stopte om te beginnen werken bij een goudsmid in Rangk Mehel in Lahore. U leerde er J. kennen, een christen, met wie u goed bevriend raakte. U werd op 8 of 9 maart 2013 uitgenodigd voor het verjaardagsfeestje van zijn zus R.. Tijdens het feestje werd er plots een brandende houten fakkel naar binnen gegooid. Verschillende huizen van de christenen in de wijk werden aangevallen door

moslims, en mensen werden geslagen. U besloot naar huis te gaan op dat moment, maar u werd tegengehouden door drie personen. Ze kenden u en vroegen u wat u daar deed. Ze zeiden dat u moslim bent en daar niet thuishoorde. U werd in elkaar geslagen. U liep weg en ging naar huis. De volgende dag kwam er een onbekend persoon naar uw huis. U was niet thuis, maar men zei tegen uw moeder dat u bevriend was met christenen en dat ze u zochten. Ze zouden u niet sparen, maar vermoorden. Uw moeder besloot op dat moment dat u moest vluchten naar uw oom in Gujranwala. U woonde er twee-drie jaar. Deze mensen bleven naar uw huis komen, vernielden spullen thuis en bleven zeggen dat ze u zochten en zouden vermoorden als ze u zouden vinden. Uiteindelijk wilde uw moeder dat u naar het buitenland vluchtte. U verliet Pakistan op 18 maart 2015 vanuit Islamabad per vliegtuig. U kwam op 20 maart 2015 aan in België en vroeg er op 23 maart 2015 asiel aan.

U legde ter staving van uw asielrelaas de volgende documenten neer: een geboorteakte, artikels over het incident op 10 maart 2013 waarbij u betrokken was en algemene artikels over de problemen van christenen in Pakistan.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, en dit om onderstaande redenen.

Aan uw beweerde minderjarigheid kan vooreerst geen geloof worden gehecht. Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw asielprocedure ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geboren te zijn op 30 augustus 1998 en 17, dus nog minderjarig te zijn, op het moment van uw asielaanvraag (zie blad Inschrijving; Verklaring vraag 4). Op het CGVS beweerde u nog steeds minderjarig te zijn en legde u tevens uw geboorteakte neer om uw leeftijd aan te tonen (CGVS, p. 2, 3). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 26 maart 2015 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is (zie document van de Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2015/25627 toegevoegd aan uw administratief dossier). Aldus blijkt dat u ouder bent dan dat u zich initieel voordeed ten opzichte van de Belgische asielinstanties. Het feit dat u trachtte deze instanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, doet twijfels rijzen over de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U beweerde problemen te hebben met enkele onbekende mensen omdat u bevriend was met christenen. Er dient te worden gewezen op diverse onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Pakistan.

Zo stelde u dat uw persoonlijke problemen begonnen toen u op het verjaardagsfeestje was van R., de zus van uw vriend J.. U was namelijk bevriend met deze christelijke familie. Deze vriendschap bracht u uiteindelijk in de problemen (CGVS, p. 9). U was al twee of drie jaar bevriend met J., maar u had tot op 8 of 9 maart 2013 nooit eerder problemen gekend omwille van deze vriendschap. Ook J. en diens familie hadden naar uw weten nooit problemen gekend in de periode dat u hen kende (CGVS, p. 10, 11). Het is vooreerst opmerkelijk dat u als enige vriend van de familie werd uitgenodigd op het verjaardagsfeestje van zus R.. Er kwamen volgens u geen enkele van haar vrienden langs. U voegde nog toe dat de mensen van hun wijk Joseph Colony, die vooral christelijke bewoners telt, wel eerder langskwamen. U kende echter geen enkele andere personen die in deze wijk woonden of bij hen op bezoek kwamen (CGVS, p. 11). Indien u echter al twee of drie jaar lang over de vloer kwam bij J. en jullie ook met elkaar buiten wandelden, kan verwacht worden dat u toch ook andere christelijke families uit de wijk zou kennen, maar dit bleek niet het geval te zijn (CGVS, p. 10, 11).

Ook over het eigenlijke incident dat plaatsvond in Joseph Colony op 10 maart 2013 bleef u erg vaag en oppervlakkig, zodat ernstig kan getwijfeld worden aan uw persoonlijke betrokkenheid hierbij. U verwees naar een grootschalig incident waarbij christenen werden gevisieerd en waarbij u toevallig aanwezig was. U wist echter helemaal niet wie verantwoordelijk was voor deze problemen en deze aanval op de christenen in Joseph Colony. U kende vreemd genoeg geen enkele groepering of personen die hier achter zaten. Ook de drie personen die u tegenhielden toen u naar huis wilde vluchten, kende u niet. Hoewel zij blijkbaar wel alles over u wisten, had u hen nooit eerder gezien (CGVS, p. 11). Hoe zij alles over u te weten gekomen waren, wist u niet. Deze onbekenden vroegen wat u er deed als moslim. U vertelde hen blijkbaar gewoon dat u er op bezoek was bij een vriend. Gezien u eerder stelde dat er alleen christenen wonen in Joseph Colony en er net een ernstige aanval gepleegd werd op de christenen daar, is het erg merkwaardig dat u zomaar tegen deze onbekenden zou vertellen dat u op bezoek was bij een vriend daar (CGVS, p. 11).

Het is verder zeer opmerkelijk dat u weinig tot niets kon vertellen over het lot van J. en diens familie na deze aanval. U wist helemaal niet hoe het met hen is afgelopen die avond (CGVS, p. 11). U heeft blijkbaar ook helemaal geen moeite gedaan om meer over hen te weten te komen en u probeerde J. helemaal niet meer te contacteren (CGVS, p. 13). Dit is wel een erg opvallende vaststelling aangezien u

beweerde dat jullie elkaars enige en zelfs goede vrienden waren (CGVS, p. 10). U had zich toch kunnen informeren over het lot van J. en zijn familie. Gezien u dit niet deed kan er ook ernstig worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw vriendschap met deze christen. Voorts kon u niets vertellen over de afloop van de zaak. U wist dat de politie ter plaatse kwam, maar wat ze ondernamen is u onbekend (CGVS, p. 11). Aangezien uw persoonlijke problemen in Pakistan veroorzaakt werden door uw bezoek aan J. en dit bijgevolg de kern van uw asielrelaas raakt, mag van u toch een begin van informatie ter zake verwacht worden.

Een dag na de aanval werd u nog steeds gezocht door die onbekende personen. Zij kwamen immers bij u thuis langs op zoek naar u. Het is erg toevallig dat u op dat moment net niet thuis was (CGVS, p. 12). Uw moeder kon u verder ook niet meer informatie geven over de personen die u thuis opzochten. Het enige wat zij u zei is dat u naar uw oom in Gujranwala moest vertrekken (CGVS, p. 12). Ook in de jaren nadien zouden die mensen nog bij u thuis langsgekomen zijn op zoek naar u. Dat u tevens na al die tijd nog niet meer te weten was gekomen over wie deze personen nu precies zijn die jarenlang achter u aanzaten en bij uw moeder langskwamen, getuigt van een zekere desinteresse in uw problemen en uw zaak. U had zich toch kunnen informeren naar deze personen en op zoek kunnen gaan naar eventuele lotgenoten. (CGVS, p. 11). Uw vage verklaringen over de personen die u zoeken en willen vervolgen zetten de geloofwaardigheid van uw gegronde vrees voor vervolging nog meer op de helling. Het is trouwens uiterst merkwaardig dat zij nog steeds in u geïnteresseerd bleven na al die tijd. U wist zelf ook niet waarom ze u nog steeds viseerden, twee jaar na datum (CGVS, p. 12). In het licht van deze vaststelling is het des te vreemder dat u wel het risico nam om nog steeds bij uw moeder in Lahore op bezoek te komen (CGVS, p. 12). Indien zij u werkelijk nog bleven zoeken en bij u thuis bleven langskomen, zouden zij u toch tijdens één van uw bezoeken betrap kunnen hebben (CGVS, p. 12). Dat u dit risico nam getuigt niet van een ernstige vrees voor vervolging voor die personen. Dat zij u ook nooit zijn komen zoeken bij uw oom in Gujranwala is eveneens tegenstrijdig met uw bewering dat zij naar u bleven zoeken (CGVS, p. 12). Aangezien deze personen alles over u wisten zoals u zelf beweerde, kan verwacht worden dat zij eveneens wisten waar uw oom woonde en u daar kwamen zoeken.

U stelde trouwens klacht te hebben ingediend bij de Pakistaanse autoriteiten, maar de politie zou uw First Information Report (FIR) niet hebben geregistreerd omdat de mensen tegen wie u klacht indiende veel contacten hebben en sterk zijn. Het is in dit verband erg vreemd dat u dit net wel kon vertellen over de mensen die u zouden viseren in Pakistan, maar dat u tegelijkertijd totaal geen idee hebt over wie het nu eigenlijk gaat (CGVS, p. 12).

Gezien bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u kende in Pakistan met bepaalde moslims omwille van uw vriendschap met een christen. U haalde geen andere motieven aan die kunnen wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient verder te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw afgelegde reisweg en de gebruikte documenten niet geloofwaardig zijn. U was immers zo goed als onwetend over de hele reis en de gegevens in het paspoort dat de smokkelaar voorzag. U verliet naar eigen zeggen Pakistan per vliegtuig vanuit Islamabad. Details over de vlucht, uw reisdoel en reisdocumenten kon u echter niet geven. Zo wist u evenmin wat de eindbestemming was of in welk land u een tussenlanding maakte. U had blijkbaar geen afspraken gemaakt met de smokkelaar over het verloop van de reis (CGVS, p. 8-9). Gezien op de internationale luchthavens en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole of bij vragen over de voor u voorziene reisdocumenten. Het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zouden kunnen maken. U legde een originele geboorteakte voor om alsnog aan te tonen dat u minderjarig bent. Uit onderzoek gedaan door de dienst voogdij blijkt echter dat u ouder bent dan u zich voordoe. Op dit document staat trouwens uw naam vermeld als zijnde "A.N." terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat de spelling "I.N." correct is. Dat er op dergelijk officieel document een spellingsfout gemaakt zou worden zoals u zelf aanhaalde, is niet geloofwaardig (CGVS, p. 2,3). Bovendien bevat dit document geen foto zodat niet is aangetoond dat het op uw betrekking heeft. Zoals trouwens nog blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Pakistaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Pakistaanse documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Pakistan te

verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. De bewijswaarde ervan is dan ook relatief. U legde nog enkele artikels voor over het incident dat zich voordeed in Joseph Colony waarbij u betrokken zou geweest zijn. Echter, nergens werd melding gemaakt van uw aanwezigheid of uw betrokkenheid. De overige artikels betreffen algemene artikels over de situatie van christenen in Pakistan. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/6, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 en 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de *appreciatiebevoegdheid*", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat het niet aan verweerder is om als asielinstantie uit het medisch onderzoek betreffende zijn leeftijd te concluderen dat hij trachtte de asielinstanties te misleiden. Uit het medisch onderzoek, dat volgens hem niet 100% betrouwbaar is, valt enkel af te leiden dat hij meerderjarig werd verklaard en niets meer. Hij heeft bovendien moeite gedaan om zijn originele geboorteakte te laten opsturen, waaruit blijkt dat hij minderjarig is. *"Ten eerste, als verzoeker de moeite zou hebben genomen om een valse geboorteakte te bekomen, dan zou hij evengoed te moeite kunnen hebben genomen om zijn naam juist te spellen. Ten tweede maakt een spelfout of materiële vergissing nog niet dat een document vals zou zijn. Ten derde bepaalt artikel 28 WIPR dat authentieke akten, zoals de originele geboorteakte, bewijskracht hebben in België [...]"* Hij meent dat er nooit een onderzoek is gevoerd naar de echtheid van het document en dat er geen bewijs is dat het document vals is. Hij meent dat verweerder vooringenomen geoordeeld heeft.

Vervolgens stelt hij dat hij na zijn werk arriveerde op het feestje, wanneer enkel nog familieleden aanwezig waren. Hij wijst erop dat het ging om het verjaardagsfeestje van de kleine zus van zijn vriend. Hij kende geen andere personen in de wijk, aangezien hij enkel bij zijn vriend thuis kwam. Hij nam na het incident geen contact op met zijn vriend omdat hij zelf in de problemen zat en zijn moeder het hem verbood. Verzoeker weet niet hoe de personen die hem aanvielen, hem kenden. De politie deed niets, omdat het een machtige groepering betreft.

Aangaande zijn reisweg en –documenten, stelt hij dat hij op alle vragen van verweerder heeft geantwoord. Het was de eerste maal dat hij zijn land van herkomst verliet. Hij zag enkel een rood paspoort met zijn foto erop. Hij maakte een tussenstop in een luchthaven waar hij Arabische opschriften zag.

Verder stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift:

"Het is duidelijk dat verzoekende partij steeds zijn verplichtingen heeft nagekomen t.a.v. de asielinstanties :

De waarheid spreken, en zijn medewerking verlenen voor de reconstructie van de feiten. Zich de moeite getroosten om zijn verklaringen te staven met alle mogelijke overtuigingsstukken, en een redelijke uitleg geven over elk gebrek aan stavingsstuk. Alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden beschikbaar stellen, en dit op een manier die het de interviewer mogelijk maakt de feiten te reconstrueren. Hij dient op een redelijke en plausibele manier de redenen uiteen te zetten die tot zijn vlucht hebben geleid. Hij dient op alle vragen te antwoorden.

Er wordt veel verwacht van verzoekende partij maar, ook de interviewer dient :

Van de verzoekende partij te verkrijgen dat deze zijn geval uiteenzet op een zo duidelijk en volledig mogelijke wijze, en met alle stavingsstukken waarover hij beschikt. De waarheidsgetrouwheid van verzoekende partij te evalueren, en evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt (met daarbij dus aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel te gunnen- art. 48/6), teneinde alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen. Deze criteria vergelijken en toetsen aan de Conventie van 1951 en aan art 48/3, art 48/4 en art. 48/6 van de wet van 1980 en teneinde tot een correcte conclusie te komen aangaande de voorliggende asielaanvraag.

Verzoekers vrees is alleszins reëel.

Met de term "vluchteling", overeenkomstig het verdrag van Genève, wordt immers de persoon bedoeld die "met rede vreest vervolgt te worden". Het element van "vrees" - hetgeen op zich reeds een subjectief element is, en een geestesgesteldheid – wordt verder uitgewerkt in de woorden- "met rede". Het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden. Dat de woorden "met rede vrezen" dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen.

Er zijn dus genoeg elementen aanwezig die duiden op een objectieve situatie waarin verzoekers geestesgesteldheid is ontstaan :

- Bevriend met christen als moslim in Pakistan
- Aanwezigheid bij incident tussen christenen en andersgelovigen.
- Erkend door aanstokers
- Geen optreden politie bij brand Christelijke wijk
- Geslagen en gezocht door aanstokers
- Klacht (FIR) niet geregistreerd
- Discriminatie in Pakistan van religieuze minderheidsgroepen
- Discriminatie wettelijk omkaderd (blasfemiewetgeving)
- Geen optreden van overheid bij incidenten, valse aanklachten, etc.
- Zelf shia moslim – een gediscrimineerde minderheidsgroep in Pakistan"

Vervolgens verwijst verzoeker naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Member of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012, die de trend van toenemend extremisme bevestigen. Hij behoort zelf tot de religieuze en geïsoleerde minderheidsgroep van de Shia-moslims. Tevens verwijst hij nog naar een aantal rapporten.

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Pakistan. Security Situation" van 16 juni 2015 (bijlage 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 9). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Aangezien verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog steeds vasthoudt aan zijn bewering minderjarig te zijn, wordt in zeer ernstige mate afbreuk gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, vermits hij nog steeds tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De neergelegde geboorteakte doet hieraan geen afbreuk, integendeel. Gelet op de verkeerde spelling van zijn naam (gehoorverslag CGVS, p. 2, 3) in samenhang met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende corruptie en valse documenten in Pakistan (zie map 'Landeninformatie') is dit document geenszins van die aard dat de vaststellingen van de Dienst Voogdij

dienen genegeerd te worden. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De Raad is bij de beoordeling van de bewijswaarde van identiteitsdocumenten bovendien niet gebonden door de rechtsregels vervat in het Wetboek IPR en zoals aangehaald door verzoeker. Artikel 2 van het Wetboek IPR beperkt de toepassing van deze wet op dit vlak immers tot burgerlijke zaken en handelszaken. Nog daargelaten dat verzoeker in het geheel niet aantoont dat de voorwaarden zoals bepaald in de door hem aangehaalde artikelen van het Wetboek IPR in onderhavig geval zouden zijn vervuld, worden deze artikelen derhalve niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker stelt dat hij pas 's avonds op het verjaardagsfeestje verscheen, zodat er enkel nog familieleden aanwezig waren, dient erop gewezen dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat er geen van R.'s vrienden langskwam (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat verzoeker geen contact opnam met J. of zijn familie omdat hij zelf in de problemen zat en zijn moeder dit verbood, is geen afdoende verklaring voor dergelijk gebrek aan interesse. Temeer omdat verzoeker niet weet wie hem precies aanviel, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich de nodige moeite getroost om te achterhalen wat er allemaal gebeurd is. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Waar verzoeker stelt dat hij behoort tot de religieuze minderheidsgroepering van die Shia-moslims, stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

"Verweerder repliceert dat hoewel de actuele landeninformatie waarover het CGVS beschikt gewag maakt van een bepaalde mate van sektarisch geweld, uit diezelfde informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere toebehoren tot de religieuze strekking van de shia moslims an sich zou volstaan om prima facie te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Verweerder meent integendeel dat het aan verzoeker toekomt om zulks in concreto en op individuele wijze aan te tonen, quod non in voorliggend geval. Verweerder houdt er in dit verband overigens aan om erop te wijzen dat verzoeker zulk een gegeven ten belope van diens procedure voor het CGVS, behoudens de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, nooit concreet heeft geduid als een asielmotief, doch zulks slechts louter ten algemene titel pretendeert in onderhavige beroepsakte, hetgeen bezwaarlijk kan overtuigen."

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen over de gebeurtenissen tijdens en na het feestje, dat hij niet weet hoe de personen die hem aanvielen, hem kenden, dat de politie niets deed omdat het om een machtige groepering zou gaan en op welke wijze zijn reisweg verliep. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen, zonder *in concreto* in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot deze verklaringen, is geen dienstig verweer.

Rekening houdend met het voorgaande, dient vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn. Bijgevolg worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“2.1.4.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA, waarvan bijlage bij onderhavige verweernota gevoegd wordt (cf. COI Focus, Pakistan. Security Situation, d.d. 16 juni 2015), blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

2.1.4.3. Uit voornoemde informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot diens herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

2.1.4.4. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

2.1.4.5. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verweerder ontwaart in voorliggende beroepsakte géén concrete gegevens of elementen die hier een ander licht op werpen.”

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER